

Na predvečer evropskega srečanja mladih v Poznau na Poljskem v decembru 2009 – in pred azijskim srečanjem mladih v Manili na Filipinih v februarju 2010 – smo hvaležni za povabilo kristjanov na Kitajskem. Nekaj bratov nas je med njimi preživel tri tedne in številna znamenja gostoljubja so nas globoko ganila. Po mnogih različnih srečanjih se zdi še bolj nujno, da skušamo od znotraj razumeti položaj njihove Cerkve in njihove velike države, kjer živi 56 etničnih skupin.

Ob vhodu v katoliško katedralo v Pekingu se kristjani čez dan izmenjujejo pri gostoljubnem sprejemanju prišlekov. Starejša ženska nam je dejala: "Po toliko letih, ko ni bilo možno nikakršno izražanje vere, smo v poznih sedemdesetih letih prejšnjega stoletja dočakali, da so se cerkvena vrata odprla. Danes prihaja k nam vedno več nekristjanov. Ne moremo jih sprejeti tako, kot bi jih radi."

Mlajši moški je razložil: "Kitajska duša od nekdaj veruje v nebesa, v onstranstvo. Pretekla desetletja niso izbrisala dragocenih vrednot izročila, še zlasti iskanja harmonije ter spoštovanja do starejših. V zadnjih letih se je materialno življenje na srečo izboljšalo, hkrati pa mnogi čutijo duhovno praznino in iščejo življenjski smisel. Vse več mladih se obrača k veri, posebej v velikih mestih."

Cerkev na Kitajskem je še vedno majhna in pogosto živi z nezadostnimi sredstvi. Toda kako dinamična je vera tamkajšnjih kristjanov! Občudujemo njihovo vztrajnost in njihovo zvestobo. Jasno nam je, da je na delu Bog. Srečali smo verne, ki navkljub svojemu skromnemu položaju dejavno sodelujejo pri ustvarjanju prihodnosti za svojo državo. V sečuanski provinci so denimo po potresu leta 2008 nekateri šli in žrtvam ponudili svojo pomoč; še vedno so tam in prebivalci njihovo delo resnično cenijo.

Številni ljudje so nam pripovedovali o trpljenju, ki so ga za vero prestali njihovi starši ali stari starši. Vsi, ki smo jih srečali, so izražali hvaležnost za občutek povezanosti z vernimi drugod po svetu. Ko smo v veliki protestantski cerkvi povedali, da v Taizéju mladi z vseh celin vsak petek molijo za kristjane na Kitajskem, so vsi spontano zaploskali.

Rane cerkvenih delitev, ki jih je zapustila nedavna zgodovina, so silno boleče. Toda nekateri kristjani so prepričani, da je prišel čas za njihovo preseganje, zato danes iščejo spravo. Skupno obračanje k Bogu v skupni molitvi je lahko pot, ki kaže, da je edinost možna.

Vse številnejši kristjani na Kitajskem se vse bolj zavedajo točk, kjer se evangelij srečuje z modrostjo starodavnega izročila. Po vsej Aziji je najti ljudi, ki skušajo evangelij živeti v dialogu s kulturami in različnimi veroizpovedmi ter s posebno pozornostjo do ubogih. Bi lahko kristjani na drugih celinah dopustili, da jih tak pristop navdihne še v večji meri?

V znamenje prijateljstva in hvaležnosti do kitajskih kristjanov je dala v letu 2009 naša taizéjska skupnost prek operacije Upanje natisniti milijon Svetih pism in jih razdelila po vseh delih države.

Pismo iz Taizéja

Št. 266 Posebna izdaja

PISMO 2010

Pismo s Kitajske

HREPENENJE V SLEHERNEM ČLOVEŠKEM BITJU

Onkraj velikih kulturnih razlik, ki lahko ustvarjajo pregrade med celinami, so vsi ljudje del iste družine:¹ naš obisk na Kitajskem je to prepričanje v nas znova okrepil.

Ne glede na našo kulturo, našo starost ali našo zgodovino delimo vsi isto hrepenenje, žejo po življenju v polnosti.

Sveto pismo se pogosto vrača k tej žeji. V njej vidi znamenje, ki nam ga je vtisnil Bog, da bi nas pritegnil k sebi.² Bomo dopustili, da se ta žeja v nas poglobi, ne da bi jo hoteli prehitro potešiti?³ V nas se lahko spremeni v gorečo ljubezen do Nekoga, ki je vedno onkraj tega, kar lahko o Njem dojamemo.⁴

Bolj ko iščemo Boga, bolj se lahko približamo presenetljivemu odkritju: Bog je tisti, ki nas je iskal prvi. V knjigi preroka Ozeja Bog govori s svojim ljudstvom kot moški s svojo ljubljeno: "Privabim jo, popeljem jo v puščavo in ji spregovorim na srce." Nato doda: "S teboj se zaročim na veke ... v dobroti in v usmiljenju."⁵

¹ Ista človeška družina smo, ki prebiva na istem planetu; zato je nujno, da vsi skupaj prevzamemo odgovornost za stvarstvo in za okolje.

² "O Bog, moj Bog si ti, željno te iščem, po tebi žeja moja dušo; moje telo medli po tebi na suhi, izčrpani zemlji brez vode." (Ps 63,1) "Moja duša hrepeni po tebi ponoči, duh v moji notranjosti te išče zgodaj zjutraj." (Iz 26,9)

³ Lahko nas zamika, da bi svoje hrepenenje zadovoljili le površinsko. Kaj ni zlasti pretirano potrošništvo eden od načinov, kako se izogniti nekaterim vprašanjem, ki se jih bojimo domisliti do konca?

⁴ V četrtem stoletju je sveti Gregor Nazianški prepeval o skrivnosti Boga: "O, ti Eno onkraj vsega, kako te lahko drugače imenujemo? Katero himno ti lahko zapojemo? Ni besed, ki bi te lahko izrazile ... Vesoljno hrepenenje, zdihovanje vsega, teži po tebi." V istem času je sveti Avguštin zapisal: "Po našem hrepenenju Bog povečuje željo. S to željo pogloblja dušo. S poglobljanjem ji omogoča, da želi."

⁵ Oz 2,16.21.

V Jezusu to božje hrepenenje po ljudeh postane stvarnost iz mesa in krvi.⁶ Kristus je hotel biti vselej blizu nas in je plačal ceno za to: s svojo smrtjo na križu se je spustil do najnižje točke in postal nedolžni, ki ga brez razloga preganjajo. Zdaj, po vstajenju od mrtvih, nam pošilja Svete ga Duha, nevidno navzočnost, ki nas priteguje k polnosti Boga.

RAZVRŠČANJE ŽELJA

Človeško srce prekipeva v izobilju želja in prizadevanj: toliko različnih reči hočemo imeti, včasih celo takšne, ki si nasprotujejo. Vemo pa tudi, da ne moremo storiti ali imeti vsega. Toda ta zavest ne vodi do otožnega malodušja, temveč nas lahko osvobodi ter omogoči, da živimo na bolj neoviran način.⁷

Da, pomembno je, da svoje želje razvrstimo. Niso vse slabe, pa tudi dobre niso vse. Potrpežljivo se moramo naučiti, katerim bomo dali prednost in katere bomo pustili ob strani.

Ko se odločamo, katerim prizadevanjem bomo dali prednost, je pozornost do tega, kar najdemo v lastnih globinah, že način, kako poslušati Boga. Bog nam govori tudi po naših željah. Od nas je odvisno, ali bomo med tolikimi notranjimi glasovi razločili njegov glas.⁸

PREBUJANJE NOTRANJE ŽELJE PO BOGU

Pustiti moramo, da se v nas prebudi najgloblje od vseh hrepenenj: želja po Bogu!

Res je, da duha čudenja in čaščenja ni preprosto ohranjati pri življenju. Naša družba visoko ceni predvsem učinkovitost in to, da je vsaka stvar opravljena karseda hitro. Toda v dolgih obdobjih tišine, ko se navidez ne dogaja nič, je v nas na delu Sveti Duh, ne da bi vedeli, kako.

To, da znamo čakati ... Da smo preprosto navzoči, brez kakega drugega namena. Da pokleknemo in prepoznamo božjo navzočnost. Da razpremo roke v kretnji sprejemanja. Umiritev je že izraz odprtosti za Boga.

Bogoslužne in meditativne kretnje so že stoletja del azijskih kultur. Bi kristjani, na katere je vplivala seku-

larizacija, tu lahko našli spodbudo za obnavljanje lastne molitve? Pri bogoslužju in srečanjih je mogoče notranjost povezati s skupnostno in praznično razsežnostjo.

DELITI TO, KAR IMAMO

A če pustimo, da nas prevzame žeja po Bogu, nas to vendarle ne oddalji od skrbi sveta okrog nas. Nasprotno, zaradi te žeje si začnemo z vsemi svojimi močmi prizadevati, da bi tudi drugi lahko uživali dobrine stvarstva in v življenju našli radost.⁹

Razvrščanje lastnih želja ter sprejemanje dejstva, da ni treba imeti vsega, vodita do tega, da si blagostanja ne prilajščamo sami zase.¹⁰ Že v četrtem stoletju je sveti Ambrozij rekel: "Kar dajete ubogim, ni vaša last; vračate jim le tisto, kar jim pripada."

Če odkrijemo, da ni treba imeti vsega, nas to rešuje pred osamljenostjo. Materialno premoženje gre pogosto skupaj z zapiranjem pred drugimi, z izgubo resničnih stikov. Da to spremenimo, ne potrebujemo veliko.¹¹

Številne pobude za delitev so dostopne tudi nam: razvijanje podpornih mrež, spodbujanje solidarnostne ekonomije, sprejemanje priseljencev, potovanje, ki skuša druge kulture in drugačen človeški položaj razumeti od znotraj, zavzemanje za povezovanje med mesti, vasmi ali župnijami in za pomoč tistim, ki jo potrebujejo, uporaba novih tehnologij za povezovanje pri medsebojni podpori ...

Paziti moramo, da nas zaradi osredotočanja na slabe novice ne prevzame pesimističen pogled na prihodnost. Vojsna ni neizogibna.¹² Spoštovanje do drugih je neprecenljiv blagoslov za pripravljanje miru. Meje najbogatej-

⁶ Nekega dne je Jezus prosil žensko pri vodnjaku: "Daj mi piti!" (Jn 4,7) Iz nadaljevanja je videti, da ga je v resnici žežalo po posredovanju božjega daru. Na križu je znova dejal: "Žejen sem." (Jn 19,28) Kaj okoliščine ne kažejo, kako je bila ta žeja poslednji izraz Jezusove želje, da bi daroval svoje življenje in tako posredoval božji dar?

⁷ Kaj ni bistvenega pomena, da se naučimo živeti z nepopolnim in nepredvidljivim značajem našega življenja? Najpremožnejše družbe skušajo to resničnost pogosto skriti. Glavna skrb tako postane prikrivanje lastne ranljivosti, ki pozablja, da so notranje pomanjkljivosti, trpljenje in smrt prav tako del življenja.

⁸ "Slavim Gospoda, ki mi svetuje, tudi ponoči me opominja moje srce" (Ps 16,7).

⁹ Vera se ne ukvarja le s prostorom religije. Nič, kar je povezano s kakovostjo življenja, nas ne more pustiti neprizadetih. Znanstveno raziskovanje, umetniški izraz, politične, delavske, družbene zaveze, vse to je lahko način za služenje Bogu. Študij, poučevanje, upravljanje podjetja s poslušom za ljudi, posvečanje družini, razširjanje prijateljstva, vse to je lahko priloga na prihod božjega kraljestva.

¹⁰ Do preobrazbe v svetovnem ekonomskem in finančnem sistemu ne more priti brez sprememb v človeškem srcu: kako je mogoče položiti temelje pravičnejšemu sistemu, dokler skušajo nekateri še naprej kopičiti bogastvo na račun drugih?

¹¹ Kadar naša skupnost pripravlja srečanja mladih v večjih mestih na različnih celinah, srečanja, ki so postaje na "romanju zaupanja na zemlji", povabimo tisoče družin, naj v svoj dom sprejmejo enega ali več mladih, ki jih ne poznajo, včasih ne govorijo niti njihovega jezika. In vidimo, kako zelo malo je treba, da se pokaže dobrot, navzoča v človeškem srcu.

¹² Navkljub dvomom in celo neuspehom sta enaindvajseto stoletje zaznamovala vse večji pomen mednarodne zavesti in iskanje dejavnejšega urejanja odnosov med ljudstvi: mobilizacija javnega mnenja, iskanje skupnih odgovorov na današnje izzive (podnebje, okolje, zdravstvo, ekonomija) ... Vse večja medsebojna odvisnost med narodi lahko rojeva strahove ter prebuja obrambne reakcije, namenjene iskanju opore za lastno identiteto. Toda kaj ne bi moglo iz nje nastati tudi jamstvo za mir?

ših držav morajo postati bolj odprte. Večja pravičnost na zemlji je možna.¹³

Analiz in pozivov k zavzemanju za pravičnost in mir je dovolj. Premalo je predvsem motivacije, ki je potrebna za vztrajanje onkraj dobrih namenov.

Evangelij nas kliče k preprostosti. Odločitev za preprostost nam odpre srce za delitev in za radost, ki prihaja od Boga.

POGLABLJANJE ZAUPANJA V BOGA

Čeprav se zdi, da vera v številnih družbah izginja, doživlja duhovno hrepenenje preporod. Odkriti moramo prave, preproste besede ter napraviti z njimi tudi drugim dostopno vero, ki daje življenje nam.

Mnogi ne morejo verjeti, da Bog ljubi njih osebno. Nekateri Bogu zaradi premnogih preizkušenj ne zmorejo zaupati.¹⁴ Kako torej lahko bolj jasno izrazimo dejstvo, da Bog dvom in upor proti absurdemu jemlje zares?¹⁵ Jezus je sam delil bolečino s trpečimi, ko je na križu zaklical: "Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?"¹⁶

Številni otroci zrastejo, ne da bi jim kdo kdaj povedal, da jih Bog ljubi. Kateri mladi bodo spremljali enega ali več od njih po poti vere?

¹³ Vsako leto še vedno umre devet milijonov otrok, mlajših od pet let; 29% otrok, ki v nerazvitih državah preživijo, nato trpi zaradi podhranjenosti. To je povsem nesprejemljivo. Hkrati je treba poudariti, da se je zaradi Konvencije o otrokovih pravicah, ki jo je leta 1989 soglasno sprejela generalna skupščina Združenih narodov, način ravnanja z otroki spremenil; s pomočjo skupnega mednarodnega prizadevanja sta se smrtnost in podhranjenost v zadnjih dvajsetih letih zmanjšali za skoraj 30%.

¹⁴ To ne velja za vse, ki prestajajo velike preizkušnje. Spominjam se fanta, s katerim se včasih srečava v Taizéju. Ima neozdravljivo bolezen, ki se poslabšuje. Strašansko trpi. Mnoge možnosti za izpolnjeno življenje že izginjajo. Toda pogled v njegovih očeh in ves njegov odnos ostajata presenetljivo odprta. Nekega dne mi je rekel: "Zdaj vem, kaj pomeni zaupati. Prej mi ni bilo treba, zdaj pa vem." V pismu, ki mi ga je napisal, je dodal: "Ne smem pustiti, da bi moja bolezen pobrala vso mojo pozornost." Nato sem si rekel: Ko bi ta fant lahko vedel, koliko moči mi vlivajo njegove besede in kako številnim ljudem pomaga s svojo držo. V njem je nekakšen odsev vstajenjske skrivnosti, zelo skromen, vendar resničen.

¹⁵ Med knjigami, ki sestavljajo Sveto pismo, in celo med svetimi spisi drugih religij ni morda nobenega besedila, ki bi upor nedolžnega trpina izražalo tako silovito kot Jobova knjiga. Job zavrača absurdnost življenja v trpljenju in se pritožuje nad svetom, kamor bi se bilo bolje ne roditi. Toda celo v svojem silovitem uporu govori z Bogom. Ne dobi odgovorov na vsa svoja vprašanja, vendar v srečanju z Bogom odkrije mir.

¹⁶ Mr 15,34.

MOJO DUŠO ŽEJA PO BOGU (PSALM 63)

Ob prehodu v odraslost nekateri izgubijo svojo povezanost s krščansko skupnostjo. Pogosto ne gre za zavestno odločitev, temveč za verigo okoliščin, ki vero odrinejo na dno lestvice prioritet. Kako lahko prijatelji pomagajo drug drugemu pri obnavljanju odnosa s krajevnim občestvom vernih?

Včasih začne rasti vrzel med vednostjo na področju vere ter tisto na drugih področjih. Vera, ki ostaja na ravni v otroštvu naučenih fraz, se bo le stežka soočila z vprašanji odraslosti. Srečo lahko najdemo v tem, da svoje razumevanje skrivnosti vere poglobljamo v vsakem obdobju svojega življenja.¹⁷

OBNAVLJANJE POGUMA

Bog nas kliče, naj svet preoblikujemo, z veliko vnemo, pa tudi z globoko skromnostjo.

Starejši lahko spodbujajo mlajše. Mlajše generacije niso nič manj sposobne od tistih pred njimi.

To preoblikovanje se mora začeti v nas samih. Dovoliti moramo vstalemu Kristusu, da spremeni naše srce, ter dovoliti Svetemu Duhu, da nas povede na globoko, tako da se bomo lahko pogumno odpravili v prihodnost.

Razveselimo se žeje, ki jo je Bog vsadil v nas! Ta žeja daje moč vsemu našemu življenju. "Kdor je žejen, naj pride. Kdor hoče, naj zastonj zajame vodo življenja."¹⁸

f. Alois

¹⁷ Obstaja več poti: svetopisemske skupine, kratka svetopisemska berila za vsak dan, predavanja v župnijah, študij v sodelovanju s teološkimi fakultetami ali drugimi cerkvenimi ustanovami, tečaji na internetu ...

¹⁸ Raz 22,17.

我的心
渴慕
上主

V Evropi, pa tudi v drugih delih sveta, se to vprašanje zastavlja vse glasneje.

Pred dvajsetimi leti, tik pred velikimi spremembami v Evropi, smo uspeli preseči številne ovire in pripraviti dvoje srečanj mladih v srednji Evropi:

- srečanje med vzhodom in zahodom v Pécsu na Madžarskem. Ko so se mladi zbirali, se je med Madžarsko in Avstrijo odprla "železna zavesa", ki je delila Evropo;

- evropsko srečanje v Vroclavu na Poljskem. Med pripravljanjem tega srečanja je padel berlinski zid, kar je 50.000 mladim z vse celine prvič omogočilo, da so se srečali brez ovir.

V Vroclavu je brat Roger udeležencem povedal: "Letos so mnogi narodi videli, kako so padle železne zavesa in kako so se hkrati podrli zidovi strahu in poniževanja. Zadnje tedne zato mnogi noč in dan molijo za svobodo narodov."

Dvajset let kasneje, leta 2009, so se mladi sestali na treh srečanjih: maja v Vilni v Litvi, oktobra v Pécsu na Madžarskem ter konec decembra na evropskem srečanju v Poznanu na Poljskem.

Ob tej priložnosti bi se radi vprašali: ali danes v Evropi in po drugih celinah dovolj razmišljamo o pomenu svobode? Vsak od mladih bi se lahko vprašal: Kaj počneš s svojo svobodo?

Na Kitajskem smo srečali skupine kristjanov, ki se dobro zavedajo, kakšno bogastvo imajo v Svetem pismu.¹ Nekateri bi ga radi prebirali pogosteje, vendar to ni vedno preprosto. Skupaj smo se spomnili naslednjih dveh poti:

- V srcu Svetega pisma je božja ljubezen. Med Bogom in človeštvom se vse začne s svežino prve ljubezni; nato pridejo ovire, celo nezvestoba. Toda Bog se ljubezni ne naveliča; znova in znova išče svoje ljudstvo. Sveto pismo je zgodba o božji zvestobi.

- Bog se nam podarja po Kristusu: on je božja Beseda. Ko beremo Sveto pismo, se srečujemo z njim, s Kristusom; slišimo njegov glas; stopamo v osebni odnos z njim.²

Pri branju lahko ohranimo v spominu eno samo besedo. Pomembno je, da jo udejanjimo. Tako jo lahko bolj in bolj razumemo.

Na Kitajskem smo molili tudi s kristjani, vajenimi prepevanja taizéjskih pesmi v lastnem jeziku. Nekateri so spraševali, kakšen je najboljši način za pripravo skupne molitve. Z njimi smo delili nekaj praktičnih podrobnosti, do katerih je po številnih izkušnjah prišla naša skupnost. Te podrobnosti je treba kajpak uskladiti s posebnostmi vsake krajevne Cerkve:

- s preprostimi sredstvi poskrbite, da bo prostor za molitev odprt in gostoljuben ter da bo spodbujal k bogoslužju;

- načrtujte molitev, tako da bo potekala gladko: pesmi, psalm, berilo, pesem, tišina (osem do deset minut), prošnje, očenaš, zaključna molitev, pesmi;

- med molitvijo preberite kratek svetopisemski odlomek, ki ga ni težko razumeti; težja besedila prihranite za pogovor z razlago, ki ne bo del skupne molitve;

- stavek iz Svetega pisma ali izročila prepevajte znova in znova, tako da se lahko zakorenini v srcu; stavka si med prepevanjem ni težko zapomniti, tako da nas lahko potem spremlja čez dan, včasih tudi ponoči;

- uporabite preproste simbole: v petek zvečer lahko denimo položite na tla ikono križa; vsi lahko pridejo k njej in položijo čelo na križ ter s tem dejanjem izrazijo, da Kristusu zaupajo svoje lastno breme in trpljenje sveta. V soboto zvečer lahko preberete evangelij o vstajenju, otroci pa lahko prižgejo svečke, ki jih pred tem dobi vsakdo, in tako vsem prinesejo svetlobo velike noči.

¹ Po vsem svetu je veliko zgledov, ki kažejo, kako so ljudje v različnih časih ljubili Sveto pismo, kako je preželo globine človeškega bitja in kako daleč je lahko ta ljubezen pripeljala. V Latviji so leta 1940 nekega dne aretirali duhovnika po imenu Victor, ker je imel pri sebi Sveto pismo. Režimski agenti so Sveto pismo vrgli na tla in od duhovnika zahtevali, naj ga potepa. Pokleknil je in knjigo poljubil. Nato je bil obsojen na deset let trdega dela v Sibiriji.

² Filipinski škof je o Svetem pismu povedal tole: "Bog govori, toda Bog tudi posluša, še zlasti vdove, sirote, pregnane, uboge brez glasu. Če hočemo razumeti božjo besedo, se moramo zato naučiti poslušati tako, kot to počne Bog."

Postaje na romanju zaupanja na zemlji v letu 2010

Brat Alois bo šel skupaj z drugimi brati ...

... na Portugalsko: Porto, 13.-16. februarja

... v Bosno in Hercegovino: Sarajevo, 3.-5. septembra

... na Norveško: Oslo in Trondheim, 17.-19. septembra

... v Slovenijo: Maribor, 20.-21. novembra

Mednarodna srečanja mladih

Peto azijsko srečanje bo na Filipinih, v Manili, 3.-7. februarja 2010

Med srečanjem v Poznanu bomo izvedeli za kraj ...

... drugega mednarodnega srečanja v latinski Ameriki, 8.-12. decembra 2010

... 33. evropskega srečanja, od 28. decembra 2010 do 1. januarja 2011

Sporočila, poslana na poznansko srečanje: glej <http://www.taize.fr>